

## Arrest

nr. 118 949 van 14 februari 2014  
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Gogamanda (district Surobi, provincie Kabul). U bent een Pashtoen van etnische origine. U ging nooit naar school en bent ongeletterd gebleven. U werkte in de bouw. Bij aankomst in België verklaarde u zeventien jaar oud te zijn.*

*Op een dag werd een politiepost nabij uw dorp aangevallen door de Taliban. Uw buurman, M.(...) A.(...) G.(...) genaamd, informeerde de autoriteiten dat de aanvallers afkomstig waren uit het dorp Kotagai. De getuigenis van M.(...) A.(...) G.(...) leidde tot enkele arrestaties van leden van de Taliban. Vervolgens hebben de Taliban M.(...) A.(...) G.(...) meegenomen. Hij werd geslagen en vermoord.*

M.(...) A.(...) G.(...) had tegenover de Taliban gezegd dat uw vader ook met de autoriteiten gesproken had.

M.(...), een Talib uit het naburige district Kohi Safi, is drie nachten voor uw vertrek uit Afghanistan naar uw huis gekomen. Hij klopte aan en zei dat uw vader, die van beroep chauffeur was, moest meekomen om een gewond persoon te vervoeren. Uw vader nam zijn wagen en reed met M.(...) en met u naar de hoofdweg. Daar kwamen plots zes gemaskerde en gewapende leden van de Taliban in het voertuig plaatsnemen. Uw vader weigerde nog verder te rijden, uit vrees problemen met de politie te krijgen. M.(...) wilde uw vader overtuigen maar die hield voet bij stuk. Uw vader werd geslagen en uiteindelijk neergeschoten. U slaagde erin te ontsnappen en keerde naar het dorp terug. U dook onder bij uw oom. De volgende dag vernam u dat de Taliban bij u thuis geweest waren. Uw oom en uw moeder besloten dat u best het land kon verlaten.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U was ongeveer twee maanden onderweg. Op 07/09/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de Taliban vreest. Acht maanden geleden hebben de Taliban uw neef gedood. Zij dachten dat ze u in handen gekregen hadden. Behalve deze problemen met de Taliban acht u ook de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor. Het betreft uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), de taskara van uw vermoorde vader alsook zijn Afghaans rijbewijs.

## **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. U stelt dat u bij aankomst in België zeventien jaar oud was. Echter, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 16/09/2011 toont aan dat u op dat moment al ouder dan 18 jaar was, waarbij 26,8 jaar een minimumleeftijd bleek. Uit het leeftijdsonderzoek bleek aldus dat u ongeveer tien jaar ouder bent dan u zelf wenst toe te geven. De vaststelling dat u ten onrechte verklaarde minderjarig te zijn, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid in belangrijke mate.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de problemen die uw vader en uzelf met de Taliban zouden hebben gekend, op diverse punten bijzonder vaag en ongeloofwaardig zijn gebleken.

Zo is het zeer opmerkelijk dat u er in de door u beschreven omstandigheden in slaagde te ontsnappen. Het is weinig aannemelijk dat zes gewapende strijders van de Taliban u zouden moeten laten lopen. Ook over het vervolg van de feiten bent u erg onduidelijk. Zo is het u niet bekend of de autoriteiten na het aantreffen van het lichaam van uw vader al dan niet op de plaats van de feiten zijn geweest (CGVS, p.16,17). Het zou evenwel kunnen aangenomen worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Als u verder gevraagd wordt wie zijn lijk naar het dorp bracht, zegt u eerst dat het dorpshoofd en zijn zonen het lichaam gingen ophalen (CGVS, p.12). Even later stelt u dan weer dat uw oom dit deed, waarna u uw verklaringen nogmaals bijstuurt en zegt dat "de mensen" uw vader thuis brachten (CGVS, p.16). Als het Commissariaat-generaal u vraagt wie het busje van uw vader op de plaats van de moord ging ophalen, zegt u dan weer: "Ik weet er niets van" (CGVS, p.16). Het is niet geloofwaardig dat u niet beter op de hoogte zou zijn van de feiten zoals ze zich zouden hebben afgespeeld na de dood van uw vader.

Als u gevraagd wordt of de moord aan de overheid gerapporteerd werd, zegt u louter dat u aan uw oom vroeg om het aan de autoriteiten te melden (CGVS, p.12). Of dit al dan niet gebeurde, weet u aldus niet. Dit mag verbazen. Of de overheid vervolgens een onderzoek naar de feiten is gestart, kan u evenmin zeggen (CGVS, p.12). Verwacht mag worden dat u weet of de politie of het district een poging ondernamen om de daders van de moord te vatten. Dat u van dergelijke zaken nauwelijks op de hoogte blijkt, toont opnieuw aan dat uw asielaanvraag geloofwaardigheid mist. Als u iets later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd wordt of uw familie M.(...) ging aangeven, stelt u dat zij dit niet deden. U zegt: "Wie zou dat doen? Ik was de verantwoordelijke thuis" (CGVS, p.13), hoewel u even daarvoor nog verklaarde dat u uw oom opdroeg klacht in te dienen (CGVS, p.12). U stelt ook dat uw broers vier en zes jaar jonger zijn dan u en dus te jong waren om zulks te doen (CGVS, p.4,13), wat gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van uw opgegeven leeftijd evenmin een overtuigend argument is. Ook uw twee broers moeten al geruime tijd geleden meerderjarig geworden zijn.

Verder stelt u dat M.(...) en de Taliban naar u op zoek waren omdat u getuige van de moord was en omdat zij vreesden dat u hen zou aangeven bij de autoriteiten (CGVS, p.12). Anderzijds blijkt dat mensen uit uw omgeving, zoals uw twee broers, uw moeder en uw oom, nog steeds in Surobi wonen. Nochtans weten zij net als u dat M.(...) achter de moord op uw vader zit en zouden zij evengoed klacht tegen de man kunnen indienen. Het is dan ook opmerkelijk dat u naar België diende te vluchten maar dat uw familie gewoon in het district Surobi bleef. U argumenteert dat uw familie elders gaat overnachten om aan de Taliban te ontsnappen, wat niet overtuigt. Overdag zouden zij immers gewoon in het dorp aanwezig zijn (CGVS, p.16) en tot uw aankomst in Europa zou uw moeder altijd in het dorp hebben verbleven (CGVS, p.13). Overigens kan nog worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat M.(...), volgens u een notoir iemand van de Taliban (CGVS, p.5), bevreesd zou zijn voor een klacht bij de overheid. Dat de zes andere Talibs zulks zouden vrezen, lijkt evenmin aannemelijk daar u niet weet wie die gemaskerde leden van de Taliban zouden zijn (CGVS, p.13).

Nog andere verklaringen tonen aan dat uw beweerde vrees niet aannemelijk is. Zo vraagt het Commissariaat-generaal herhaaldelijk welke problemen uw familie de afgelopen jaren heeft gehad (CGVS, p.4,5), maar nergens geeft u met een concreet voorbeeld aan dat zij door de Taliban werden lastig gevallen of geviseerd. U verklaart louter dat de Taliban per vergissing uw neef doodden (CGVS, p.5), maar u legt geen enkel begin van bewijs neer om uw verklaringen hieromtrent te staven. Voorts is het zeer merkwaardig dat de Taliban u sinds uw vertrek uit Afghanistan, nu al meer dan twee jaar geleden, niet meer zouden zijn komen opzoeken in het dorp. U stelt herhaaldelijk dat de Taliban niet meer naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p.14,15). Mochten de Taliban werkelijk interesse in u tonen en u naar het leven staan, zou kunnen worden verwacht dat zij iets gedreveners te werk gaan. Eveneens merkwaardig is dat u even voordien nog verklaarde dat de Taliban u meermaals zijn komen zoeken. U stelt dat zij bijvoorbeeld tweeëneenhalve maand na uw aankomst in België maar evengoed daarvoor ook al zijn langs geweest, en dat u dit alles van uw oom vernomen heeft (CGVS, p.12). Dergelijke tegenstrijdigheid bevestigt dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat u niet weet te zeggen wanneer uw problemen zich zouden hebben afgespeeld. Het jaar waarin uw problemen zich voordeden en u het land diende te verlaten, weet u niet. U weet wel dat het in de maand jauza was dat u uit het land vertrok, om dit vervolgens bij te stellen tot de maand sarathan (CGVS, p.3). Ook dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw beweerde vrees voor de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi van de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul – stad, p. 5; SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013, p. 8-11) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 maar nog steeds gekenmerkt wordt door een betrekkelijk hoog aantal veiligheidsincidenten. Echter, slechts 10% van deze incidenten van 2012 kon toegeschreven worden aan activiteiten van AGE's (anti government elements). De ngo ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul in 2012 als 'very low'. In het eerste kwartaal van 2013 vonden in de ganse provincie Kabul 12 incidenten plaats die konden toegeschreven worden aan AGE's. Specifiek in het district Surobi vonden aanvallen plaats op de Afghaanse veiligheidsdiensten en op papaver-uitroeiingsteams. De meeste van deze aanvallen vonden 's nachts plaats op de snelweg richting Jalalabad en waren gericht tegen Afghaanse veiligheidsdiensten. Er is dus zeker geen sprake van een situatie van "open – combat" waarbij burgers geviséerd worden. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op de Afghaanse veiligheidsdiensten ligt het aantal burgerslachtoffers in Surobi bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van het district hen dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in Surobi is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surobi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. Uw taskara levert geen enkel bewijs voor de problemen die u met de Taliban zou hebben gehad. Overigens stelt u dat dit document uw voorgehouden leeftijd bevestigt, wat dan weer twijfels doet rijzen bij de waarde van dit document. Het rijbewijs en de taskara van uw vader betreffen zeer oude documenten die evenmin enig verband houden met de asielmotieven die u inroept.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 4 van de Europese Richtlijn 2004/83, van de

materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van artikel 3 EVRM, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie in Surobi uiterst precair en gevaarlijk is en dat het district volledig in handen van anti-overheidselementen is. Daarenboven is de veiligheidssituatie in heel Afghanistan uitermate verslechterd. Tevens stelt verzoeker dat hij als jonge man "vechtmateriaal" is. Daarnaast wijst verzoeker op de preciaire situatie voor terugkeerders en de humanitaire situatie in het district.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van de UN Office on Drugs and Crime, een uittreksel van de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, een rapport van UNAMA, een rapport van de European Country of Origin Information Network, een rapport van ANSO, een rapport van de UNHCR, een aantal persartikelen en de notities van de raadvrouw aanwezig bij het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker stelt dat zijn vader werd neergeschoten door de taliban en dat hij kon ontsnappen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10 en 11). Verzoeker blijkt echter

bijzonder onwetend over het verdere verloop van deze beweerde feiten. Zo weet hij niet of de politie op de plaats van de feiten is geweest om de moord op zijn vader te onderzoeken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16, 17). Gevraagd wie het lichaam van zijn vader naar het dorp bracht, stelt verzoeker dat de malek van het dorp en zijn zonen het lichaam gingen halen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Even later stelt verzoeker daarentegen dat zijn oom het lichaam thuisbracht, om vervolgens te stellen dat 'de mensen' het lichaam gebracht hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Ook met betrekking tot het busje van zijn vader stelt verzoeker slechts algemeen dat de mensen van het dorp dit brachten en dat hij er niets van weet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit de notities van de raadsman aanwezig bij het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat er geen sprake kan zijn van een tegenstrijdigheid, dient erop gewezen te worden dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Om deze reden kunnen de neergelegde nota's van de advocaat van verzoeker, wiens taak het is verzoekers belangen te behartigen, niet gezien worden als een objectief stuk en zijn zij bijgevolg niet dienstig om de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien blijkt ook uit deze notities dat verzoeker eerst verklaarde dat het lichaam van zijn vader door de malek en zijn zonen werd gebracht (cf. notities raadsman, p. 8), terwijl hij later stelde dat de mensen van het dorp het lichaam thuisbrachten (cf. notities raadsman, p. 10). In tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert worden deze tegenstrijdige verklaringen aldus bevestigd door de aan het verzoekschrift gevoegde notities van zijn raadsman.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat de problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek hun oorsprong vinden in het feit dat zijn buurman de autoriteiten informeerde omtrent de taliban en voor hij door de taliban vermoord werd zou hebben verklaard dat de vader van verzoeker ook met de autoriteiten zou hebben gepraat, waardoor de taliban de vader van verzoeker verdachten hen te hebben verklikt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8, 9 en 16). Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker deze feiten geheel onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3). Waar verzoeker stelt dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gezegd het kort te vertellen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16), stelt de Raad vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 1).

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013, SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013, COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 5 september 2013) en de

verweernota (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013 en COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie – Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013) blijkt dat het totaal aantal incidenten in de provincie Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. In het district Surobi vinden regelmatig aanvallen op ANSF of papaver uitroeitingsteams plaats, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg speelt zich echter voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt er bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg. In 2013 kwam het district Surobi bijna uitsluitend in het nieuws door ernstige overstromingen in de maand augustus.

Het rapport van de UN Office on Drugs and Crime, de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, het rapport van UNAMA, het rapport van de European Country of Origin Information Network, het rapport van ANSO en de persartikelen die door verzoeker werden toegevoegd aan zijn verzoekschrift, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in het district Surobi in de provincie Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De Raad wenst bovendien op te merken dat waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 om aan te tonen dat het district volledig in handen is van anti-overheidselementen, de Raad vaststelt dat het desbetreffend gaat over informatie van 2012, hetgeen aldus geen afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen omtrent de actuele situatie in Surobi. Ook het feit dat de veiligheidssituatie in geheel Afghanistan zou zijn verslechterd of de loutere verwijzing naar het feit dat hij "vechtmateriaal" zou zijn kan aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk doen.

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, hierbij verwijzend naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 en het rapport van de UNHCR, merkt de Raad nog op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. In zoverre verzoeker melding maakt van de humanitaire gevolgen van het conflict en de mensonwaardige levensomstandigheden, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot algemene beweringen en geen concreet begin van bewijs met betrekking tot zijn eigen situatie hieromtrent aanbrengt.

Gezien de afkomst van verzoeker uit Surobi zijn er ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een IDP zal worden, zoals hij in onderhavig verzoekschrift stelt. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Wat betreft de aangekaarte situatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat de door verzoeker geciteerde paragraaf van de UNHCR *Eligibility Guidelines* betrekking heeft op Afghanen die na een verblijf in Pakistan of Iran terugkeren naar hun land en regio van herkomst, en aldus terzake niet relevant is.

De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyses van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ondergraven. Ter terechtzitting kreeg verzoeker de mogelijkheid om te reageren op de informatie gevoegd bij de verweernota. Verzoeker formuleerde hieromtrent geen opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van

het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF